

Karel tenlokrál možná neujede

Chce to nějaký úvod pro vás, moji milí členáři...

Minulý rok jsme s dlouholetým kamarádem Pipíkem, a dnes již sousedem, domluvili výlet s jeho šestiletým synkem. Že pojedeme pod stan, přespíme a ráno půjdeme procházkou, až dorazíme k lodi a ta nás svezde zpět k autu a pojedeme domů. Jako bonus pro kloučka tatík vymyslel, že pro něj má kapitán lodi truhlu s pokladem.

Nápad výborný, jenže osud to s námi vzal tak nějak oklikou a loď jsme nestihli. Ta povídka se jmenovala „Šest kilometrů za dvacet čtyři hodin“ Přečíst si ji můžete na hypulik.cz/Hynek/Povidky/SestKilometru.pdf

Prostě kapitán lodi ‚Karel‘ nám minulý rok ujel. Klouček Elík i já jsme byli tak zničení, že fotr Pipík byl pak rád, že nás odvezl domů.

V rok později

Stejný plán, ale s důslednějším časovým rozvrhem. Původní verze však byla vyjet v sobotu, žádné pěší túry, jen nastoupit na loď a odplout pod Slapskou přehradu, jít se napapat a nechat se lodí opět navrátit k blízkosti automobilu. A případně přespát pod stanem. Tento se nakonec smršknul jen na neděli. V sobotu jsem totiž byl zaslán na natáčení Setkání u Osičků.

Důsledný časový harmonogram paně Pipíka

určil, že vyjedeme v 9:00, a to v neděli ráno. Od Osičků jsem se vrátil domů ve tři čtvrtě na jednu v noci. Vypil jsem jedno pivo a snědl porci segedínu. Pipíkovi jsem napsal, ať si mě s předstihem ráno vzbudí. A jak to po těchto akcích bývá, ještě ve čtyři jsem nemohl usnout. Hlava stále bádá a myšlenky se honí.

Ranní leleřování

Neděle 8:17. Asi jsem nějak nakonec v posteli umdlel a najednou zvuk telefonu. Normálně na každého, kdo mě vzbudí byt jen minutu před budíkem, tedy v 8:59, jsem protivný, nevlídný a hlízovitý. Ale tentokrát jsem si uvědomil, že jsem si objednal budíček, a jen jsem do telefonu zachrochtal: „Už vstávám.“ Na druhé straně se ozvaly optimistické hlasy. Jeden dětský a jeden fotrovský: „Vstáváme, vstáváme!“ Típnul jsem ty ošklivé zvuky a zapálil si cigaretu. Když jsem pak típnul i cigaretu, rozhodl jsem se, že nebudu jizlivý, ani protivný, že budu kamarádský. Sešel jsem schody, kde jsem provedl hygienické pravidelnosti a dohledal i něco na sebe.

8:54 jsem již oblečen a se sbalenou taštičkou zapaluji další cigáro. Totiž dochvilnost Pipíka, a to ho znám patnáct let, se nezměnila. Mám otevřené

vchodové dveře, abych dal na vědomí: Jsem nachystán! Zatímco netrpělivě podupával již sedmiletý Eliáš před otevřenými dveřmi mého bytu, ve vedlejších dveřích něco chrastilo a Elík najednou prohlásí: „Ten táta je hroznej, já už bych jel.“ Moudře jsem pokýval hlavou a dal mu za pravdu. Bylo 9:07. Pipíkův harmonogram zajišťoval půl hodinovou rezervu, abychom Karla a jeho loď stihli, pakliže vyjedeme v 9:00.

Tajemství pokladu

Je 9:10 a Eliáš dostává kšiltovku a batoh. Pipík zamyká byt, obejmout dvěma fotoaparáty a v podpaží třímá podivnou, neforemnou, na výlet se nehodící tašku. 30 minut rezerva mínus 10 minut odjezd = 20 minut rezerva. Začal jsem přemýšlet o povídce „Karel zase ujel“.

Já jsem vytušil, co to bylo za chrastění a proč přišel Eliáš hovořit se mnou. Balil se poklad, vlastně jen pokladnice. Ale o tom později, to má čas. Důležitý v tuto chvíli je ten časový harmonogram.

„Zajedeme ještě pro benzín.“ Prohlásil Pipík ve chvíli, kdy jsme se rozjeli. Jsme na benzince. 20 minut rezerva – 10 minut benzinka = 10 minut rezerva. Matematika zatím jasná? Začal jsem na zadním sedadle podržovat a přemýšlel, co s tím pokladem, abych napsal alespoň pár řádků pro vás, moji milí čtenáři. V kufru auta se prozatím choulila podivná taška a v ní pokladnice žádného obsahu. Ozdobena barevným,

prý indiánským symbolem a velkým ptačím peřím. Ale uvnitř nic. Pokladnice prázdná. A možnosti stihnout Karla mizivá.

Nicky Lauda by se divil

Ale já se bál. Pipík to chtěl stihnout za každou cenu. Policisté by mu sebrali i očkovací průkaz. Osm minut do odplutí. Kupodivu Pipík nachází parkovací místo 231 metrů od Karlova korábu. Přecházíme silnici. Tam už stojí dav lidíček se stejným zájmem, jako my: plout s Karlem. Jsme poslední. Stojíme ve frontě a Pipík si uvědomuje, že v autě zapomněl to nejdůležitější. Odbíhá zpět k vozidlu. Fronta se krátí a Eliáš se mě ptá: „Strejdo, kde je táta?“ „To nic Elísku, on to stihne, asi zapomněl v autě foťák. Klídek...“ a pohladil jsem jej po vláscích. Jo, jsem klidás, ale klouček furt zíral zpět. Byl nervózní. „Kde mám tátu?“ Fronta řídla a táta najednou na obzoru s prapodivnou taškou, co se na výlet nehodí.

Nastupovali jsme jako poslední. V tuto chvíli musím poděkovat Pipíkovi za jeho skvělý časový harmonogram.

Fakt to měl spočítaný na sekundy. Je to borec. Asi měl i spočítáno, že tu blbou tašku zapomene v autě. Neptal jsem se, radši.

Problém řezek

Co s prázdnou krabicí? Dobře. Neforemná taška skrývala ten poklad. Ale byla to jen prázdná krabice. Pipík drze oslovil slečnu, palubní vedoucí, zda by nezanechala podivnou tašku u sebe až na

Denní můra: ,poklad‘

‘Totiž ,poklad‘ je vynález páně Pipíka a nějak to nedomyslel. Stejně, jako já, řeší situace na poslední chvíli. Ale tentokrát k řešení dobrovolně přijal ,ocáska‘, Eliáše. Kdykoli se Eliáš vzdálil, hovořili jsme o tom, jak tu prázdnou krabici čímkoli naplnit. A Elík zase mezi námi a hovor nebyl ani dokončen. Totiž problém, jak naplnit tu prázdnou věc plnila

zpáteční cestu. Totiž jsme měli i zpáteční plavební lístek. Slečna souhlasila a šoupla tu zbytečnost kamsi. Mezitím si ale klouček všiml, že tam lidé baští řízky.

„Táto, já mám strašnej hlad, chci řízek!“ oznámil rezolutně Eliáš tátovi. „Elišku, domluvili jsme se, že se najíme, až dojedeme do cíle.“ Mladý muž posmutněl a za pět minut se obrátil na mě: „Strejdo, já mám hroznej hlad, chci řízek!“ Kmet, tedy já, se hloubavě zamyslel. „Viš Elišku, nějak jsme se dohodli, že budeme papat až v cíli. Chápu, že chceš teď hned řízek, ale co já a táta? Podívej, za chvíli uvidíš vodníka.“ „A kde?“ „Tady nalevo. Za tou zatačkou,“ ukázal jsem rukou a bylo po řízku. Mladík vzal fotoaparát a my s otcem měli možnost poprvé hovořit o problému ,poklad‘.

mysl tatky od noci, kdy ji zdobil, a mě od rána, kdy mi Pipík špitl, že je to prázdné. Sic jsem v autě podřimoval, hlava makala, jak to vyřešit. Takže vlastně ,denní můra‘.

Konečně sláva

Eliáš s fotoaparátem čekal na záběr vodníka. Ve chvíli, kdy se vodník objevil v nejlepší kompozici, vstoupil mladému fotografovi do záběru jeho vlastní fotr s vlastním fotoaparátem. Klouček rozčarován, nadává tatínkovi. Tatínek se omlouvá a slibuje, že na zpáteční cestě si vodníka vyfotí a že ohlídá, aby mu v záběru nic nepřekáželo.

Dopluli jsme do cíle první plavby a došli do nálevny, kde se i vaří. Eliáš se dočkal řízku a já s fotrem jsme si

dali výpečky se špenátem. Pak už jen procházkou k plavidlu a pokladu. Tedy pokladnici prázdné.

Plavba zpěl

Nalodili jsme se, tentokrát ne poslední. Stevardka si jakýmsi aparátem pípla zpětnou jízdenku a mrkla na fotra: „Ted?“ Pipík se zhrozil. „Néééé“, gestikuloval na slečnu. „Já pak přijdu,“ pošeptal.

Jsme zhruba v polovině plavby a tatík se omluvil kloučkovi, že jde na záchod. Klouček na to „Já jdu s tebou“. „Podívej, za chvíli bude vodník. Připrav si foťák!“ vložil jsem se do situace, neb jsem věděl, kam tatka jde. Za palubní průvodčí, nikoli však na rande, ale domluvit fintu s předáním pokladu. Natěšený kluk si otestoval funkci fotoaparátu a na tátu zapomněl. Netušil, že k vodníkovi je to nějakých 20–25 minut.

Tatík se navrátil z ,WC‘ a po chvíli přišla ona slečna, stevardka: „Vy jste pan Eliáš?“ zeptala se kloučka. „Jo,“ odpověděl stroze mladík. „Pan kapitán Karel se moc omlouvá, má mnoho práce, ale posílá Vám tento poklad“. A předala krabici mladíkovi. „Ale důrazně upozornil, že se může otevřít až doma. Jinak poklad zmizí!“ dodala.

Klouček civí na tu bednu a zvědavost jím lomcuje. „Fotr na to měl dát zámek“, říkám si. Tatík hrozí prstem: „Až doma, nebo poklad zmizí.“ Ostatní cestující nás po očku sledovali a nechápali. To jsem viděl v jejich

tvářích. Jsme v cíli plavby a vystupujeme z lodi. Stevardka se s námi úsměvem loučí a my jdeme zpět 231 metrů k autu. Zvědavec si pyšně nese prázdnou truhlu. Až teď si uvědomuje váhu pokladu: „Hele, to je prázdný.“ Taťka pohotově zareagoval: „Uděláme fotku se strejdou?“ Eliáš souhlasil a nebezpečí bylo zažehnáno. Truhla byla uložena zpět do kufru auta.

Co s prázdnou bednou

Pipík řídí, klouček neustále generuje nějaká slova a já na zadní sedačce úpěnlivě přemýšlím, jak tu blbost naplnit. Víím, že stejné myšlenky v hlavě pochodovaly i tatíkovi. Dostal jsem nápad. Byli jsme tak sedm kilometrů před domovem. To bych za normální situace bez cigarety vydržel, ale oslovil jsem řidiče, ať zastaví na támhle té pumpě, že potřebuji cigaretu. Pipík moc nechápal, ale když se na mě otočil, pořádně jsem si na spánek a naznačil jsem, že mám nápad. Fotřík nadzvedl doposud svraštělé obočí a usmál se. Za tu jízdu poprvé.

Auto zastavuje na benzince a já doufám, že mohu svůj nápad nenápadně sdělit nešťastnému otci. Než se klouček odpoutal ze sedačky, stihl jsem jen „JIP!“ a Pipík se rozzářil. Ano, to byl ten nápad. Dojždíme do cíle a já ze zadní sedačky hlásím: „Kluci, potřebuji si koupit pivo, jedeme okolo JIPu, tak tam zastav. JIP je obchoďák, kde by mohli mít nějaké ty čokoládové mince a tak podobně. Plán byl takový, že vezmu kloučka

pro pití a fotřík bude hledat náplň do té blby krabice.

Plán nevyšel. Klouček nešel se mnou vpravo pro pití, ale doleva s tátou pro sladkosti, že chce ty dinosaury, nebo co. Koupil jsem tedy pivo a zaplatil. U auta jsem byl dříve než zklamaný otec se synkem. Opět jsem, tentokrát již zoufale, přemýšlel, jak toho mrňouse přelstít.

Konečné řešení

Kluci se blížili k autu a já prohlásil: „Jé, já jsem blbej, já zapomněl. Počkejte tu, jsem tu hned.“ Pipík pochopil a přikurtoval synka do sedačky. Šel jsem znovu do JIPu. Tentokrát s jasným cílem: Koupit cokoli a naplnit tu bednu čímkoli. Ohlížel jsem se, zda nemám ocásek. Dobrý, nejde za mnou. Mezi sladkostmi jsem potkal jednoho z personálu obchodu a zeptal jsem se, zda nemají čokoládové mince. Ochotně mě dovedl k regálu, kde by to mělo být. „Aha, vyprodáno.“ Prohlásil chlapík. Zklamání. Absolutní zklamání. Ale hned vedle jsem uviděl čokoládové medaile. Jen čtyři? Vzal jsem je, ale říkám chlápku. „Klouček dostal poklad a potřebujeme ho nějak naplnit.“ Bodrý chlapík mě odvedl o pět metrů dál a

ukázal na čokoládové bankovky. Zoufalství se změnilo v radost.

Poslední problém

Jak dostat obsah tašky do té prokleté krabice? Zapatkovali jsme před domem. Tady zasáhl tatík a synkovi rozkázal, že si nejdříve uklidí batůžek a až potom si půjde pro poklad. Klouček uposlechl. Nastal souboj s časem. V kufru auta se děla neuvěřitelná muka: Přijde, že má batůžek uklizený? Mezitím jsme s fotříkem finišovali. Já z medailí odstraňoval popruhy, moc to nešlo, lepidlo kvalitní, zatímco se Pipík snažil vyprostit bankovky z plastové schránky. Nakonec použil zuby. Povedlo se a pokladnice byla naplněna.

Nechal jsem kluky osudu v jejich bytě a ve svém si nalil pivo. Expedice „POKLAD“ se zdařila. Ufff. Klouček si nakonec dal kouzelné pírkó z té bedny pod polštář, že se mu budou plnit přání v té bedně. To si fotřík zase zavařil... Ale to je jeho boj, v tom už nejedu.

Vážení moji čtenáři, pakliže si budete vymýšlet podobné kraviny, je třeba je nejdříve realizovat, a až potom plánovat výlet. Ale s odřenýma ušima jsme to zvládli.

Váš HyPulík

